

65

Іду і йду, стовпи минаю,
Що версти вказують мені,
Вони все швидше пробігають
Повз мене, тануть в стороні.

Побачу на стовпі верстовім
Число прожитих мною літ,
За ним роки мої ранкові
Лишили ледь помітний слід.

А я іду, хоч і повільно,
Шукаю, де перепочить,
Минуле згадую невільно,
Вже запаковане у мить.

Шістдесят п'ятий стовп верстовий,
Немало все-таки пройшов!
Можливо, версти нові й нові
Лишать сліди з-під підошов.

Нові літа переді мною,
Як знак питання, що в імлі
Зливається десь з далиною
У крапку сіру на землі.

Хай крапка буде ще далеко,

Три крапки поки-що стоять.
Я буду жити помаленьку,
Щоб сповна все в житті пізнати.

У мене ще достатньо сили,
Якщо не тратить без мети,
Всього роки мене навчили,
Три крапки зможу обійти.

І що грішить, немов дитина,
Я радий бути з вами в цей
Мій день, у кожна цю хвилину,
Щоб не забувся ювілей.

Дата написання вірша: 2021-01-04